

פרשת וארא

"ויקח עמרם את יוכבד דדתו לו לאשה ותלד לו את אהרן ואת משה..." (ו' כ').

מבחינת משפטי התורה יודעים אנו כי דודתנו של יהודי אסורה לו לנישואין והיא נכללת בגדר איסורי עריות - איסור כרת שהוא מן החמורים ביותר. מקרים דומים ניתן לראות אצל אברהם ושרה: "אחתי בת אבי היא" (בראשית- כ', י"ב), או אצל יעקב אשר נשא שתי אחיות: "ואשה אל אחתה לא תקח" (י"ח, י"ח).

אמנם מדובר בדור שקדם למתן תורה ואין בכך כל עבירה על משפטי התורה, אולם היורד לעומק משמעות הדברים יכול למצוא פגמים בשושלות: בית לוי, בית יהודה ובית דוד - המגיע מרות שהיא ממוצא 'מואב'-בנם של אב ובתו.

ללמדנו כי מוטב שיהיו המנהיגים והשליטים מודעים לעובדת היותם כלולים בפגמים ובליקויים החלים על כל בני האדם ולא יתגאו עליהם.

(מתוך: "שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע"-ישעיהו לייבובוביץ')

פרשת שבוע – יניב עקיבא

י מ י ה ח ו ל		שבת וארא	
05:46←05:48	זמן תפילין /טלית	16:41	הדלקת נרות
06:00	שחרית	16:50	14:00 מנחה
08:20	שחרית ב' (בביה"ס)		שיעור הלכה אקטואלית
		06:45	שחרית א'
09:17←09:17	סוף זמן ק"ש	08:30	שחרית ב'
		11:30	קידוש
13:15	מנחה א' (בחד"א)	16:41	12:30 13:30 מנחה
16:55	מנחה וערבית	14:00	מנחה (בני-עקיבא)
17:07←17:02	שקיעה	17:05	לימוד "דור לדור"
20:10	ערבית	17:38	צאת השבת

שבת
שלום

פרשת וארא

פרשת וארא היא נקודת מפנה חשובה מאוד בחייו של משה, אך הפעם כמנהיג. בפרשת שמות למדנו על משה בתור אדם בודד, למדנו על תכונותיו השונות מכל מעשה שעשה, מרגע יציאתו מבית פרעה ועד חזרתו למצרים; מעשה אחר מעשה נגלה לעינינו אדם שנולד להיות מנהיג, שנולד להוביל – המנהיג האידיאלי.

אולם, כפי שאמרנו, בפרשת וארא יש נקודת מפנה גדולה בחייו. משה הופך מאדם עם פוטנציאל הנהגה למנהיג ממש, או בלשון המהר"ל – הוא מוציא את הכוח אל הפועל. משה עובר למגרש של הגדולים, ובמגרש הזה, מסתבר, אפילו המנהיג האידיאלי משה, נתקל בבעיות.

הבעיה הראשונה שבה נתקל משה היא באופן מפתיע, או שמא לאו דווקא מפתיע, מצד הציבור שאותו הוא אמור להנהיג. בתחילת הפרשה פותח משה בנאום מיוחד בשם ה', והתגובה לנאום מצד ישראל מפתיעה:

"וַיֵּלֶא שְׁמֵעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֵר רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קֹשֶׁה"

העם אינו מקשיב למשה; הציבור שמשה אמור להנהיג כלל לא רוצה להיות מונהג. בקלות אפשר להזדהות עם השבר שחש משה. אחרי חודשים, אם לא שנים, של הכנות נפשיות לרגע הזה, אחרי שעות ארוכות של הרצת כל המצבים האפשריים בראש, אחרי התלבטויות ארוכות ושכנועים מצד הקב"ה – משה אוזר אומץ והולך להנהיג את העם. הספורנו, ולצדו פרשנים אחרים, מזהה מיד את מה שמרגיש משה ומטיל את האחריות על העם:

ומעבודה קשה - כי לולא העבודה הקשה היו נותנים לב לדברי משה, והיו מבינים מטענותיו שראוי לבטוח:

העם לא רוצה לשמוע רעיונות אוטופיים על חופש ושוויון, גם אם הם מנומקים יפה. הוא שקוע ב'כאן ועכשיו', שואל את עצמו איך יהיה מסוגל לקום למחרת, ומה יהיה עם שאר בני המשפחה.

הקושי הבא שנתקל בו משה הוא מול פרעה:

וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: בֵּא דַבֵּר אֶל פְּרֹעֶה מֶלֶךְ מִצְרָיִם וַיִּשְׁלַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ: וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה לִפְנֵי ה' לֵאמֹר הֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ אֵלַי וְאֵיךְ יִשְׁמְעֵנִי פְּרֹעֶה וְאֲנִי עֶרְל שְׁפָתַיִם:

אחרי ה'לא' שקיבל משה מהעם, הוא כבר חושש, כבר לא בטוח בעצמו כפי שהיה בהתחלה כשנאם לפני העם. משה חוזר לטיעונים ממעמד הסנה בתחילת דרכו, כדי להסביר שהוא איננו מתאים להנהגה. הקב"ה מזהה את השבר שמתרחש בקרבו של משה, ומבין שתכונות של מנהיגות הן חשובות, אבל בכל זאת, גם מהמנהיג המושלם קשה לדרוש שיעמוד במשימה ללא הכנה מראש או עזרה כלשהי.

כאן מגיע שלב ההתרה של הסיפור. באופן תמוה בוחרת התורה לעשות כאן הפסקה מהסיפור, ולגלול בפני הקוראים את תולדות משה ואהרן, ובאופן עוד יותר תמוה, כאשר חוזרת התורה לסיפור היא שבה בדיוק לאותם הפסוקים שאמרנו קודם לכן. לעניות דעתי יש כאן ניסיון עידוד: הקב"ה מזכיר למשה מאין בא, מזכיר לו שהוא צאצא של לוי, קהת ועמרם, שושלת מכובדת של מנהיגים גדולים. בנוסף לכך מבין הקב"ה כי משה לבדו לא מסוגל לעמוד בעומס, והוא מצרף את אהרן לשליחות. דבר אחרון שעושה הקב"ה, בניגוד לפעם הקודמת, הוא הכנה; הקב"ה מסביר למשה בדיוק מה הולך לקרות – הוא יקשה את לב פרעה. לכן, אל לו להיבהל מהסירוב החוזר ונשנה של פרעה. לבסוף, הקב"ה מכין אותם שיבואו לפרעה עם מופתים.

מהמשך הפרשה אנו רואים שמה באמת לומד כיצד להוביל. תחילה, במכת הדם, הפסוקים מתארים כיצד הקב"ה אומר למה מה לעשות לפרטי פרטים, וכיצד משה עושה זאת בציות מוחלט. בהמשך, במכת צפרדע, אנו רואים כי משה אוזר אומץ ומדבר עם פרעה שקורא לו להסיר את המכה, אולם אפשר לראות שהוא עדיין חושש, שהרי הפרשנים מסבירים שתשובתו בפסוק ה' היא בעצם שאלה "מתי פרעה ירצה שה' יסיר ממנו את המכה". כלומר, משה עדיין לא מבין שהוא בעמדת כוח. כאן נדלג על מכת כינים ונעבור למכת ערוב, שבה מתואר משא ומתן ארוך שמנהל משה עם פרעה – משה כבר מעז לדרוש; הוא אינו לוקח כל מה שנותן לו פרעה אלא דורש שילכו למדבר ולא יזכו במצרים.

לסיכום, לדעתי פרשת וארא מתאימה מאוד לתקופה שבה אנו נמצאים, תקופת בחירות, ומזכירה לנו כיצד צריך להתנהג כציבור בוחר, מה העיקר ומה התפל. מזכירה לנו שמה שחשוב אצל מנהיג מוצלח אלו התכונות שלו ולא דווקא הכריזמה ששופעת ממנו, ומלמדת אותנו שגם אם על הדף מנהיג מצטייר כמושלם, אין דבר שמחייב כי ברגע האמת הוא אכן יפעל ככזה. חשוב להבין שמדובר על תפקיד גדול ולעולם אין לדעת כיצד כל אחד יצליח להתנהל בו.

דור א

שבת מברכים

ר"ח שבט ביום ד'. אין אומרים אב הרחמים.

המולד יום ג' שעה 11 עם 15 דקות ו 1 חלק.

(הרב טוקצינסקי)

לכרמלה ולשלוויה קום ולכל המשפחה

מזל טוב כפול להולדת הנינים: קום & קום

בת אתמר וליאיר קום נכדה לרחלי ולישי קום

בן אמריט וליותם קום נכד לריקי ולנצט קום

לרותי ולחנן פינקלשטיין

ברכות להולדת הנכד

בן לבתיה ולישי בן טל

למיכל אפלבוס

מזל טוב לבת המצווה של הנכדה טליה

בתם של איילה והלל כהן

ביום ששי - הוקדש שיעורו השבועי של הרב ארי, במסגרת 'לימודי יום ששי', לזכרו של חברנו שלמה פריימן - פיפקה ז"ל, שיום השנה לפטירתו חל יום קודם. יהי זכרו ברוך!

ערב שבת - בין "ידיד נפש" לקבלת שבת, קראנו בספר 'שיר השירים' בסימן "יחד שבטי ישראל". כל פרק קרא נציג אחר, על פי מסורת אבותיו: תימן, אשכנז, מרוקו, פרס וספרדי - ירושלמי. כך יוצגה כל עדה על ידי סולן משלה שהיה נטוע בין הקהל ונתבע לאמץ את קולו במטרה להישמע גם אצל אלו היושבים במרחק ממנו. על מכשול קליל זה, התגברו בקלות אחינו בני תימן, ומרגע שזיהו את התו הראשון היוצא מגרונו של נציגם, הצטרפו אינסטינקטיבית למקהלה אחת, והרעידו את ההיכל בסלסוליהם..

לאחר התפילה עסק הרב ארי בדילמה שבין השמירה על גיוון המנהגים בארץ ישראל, לבין השאיפה לאחדות ההלכה. הרב עובדיה יוסף התנגד נחרצות להתבטלותם של גדולי הדור הספרדים בפני עמיתיהם האשכנזים ולא חשש עוד בהיותו דיין צעיר בן שלושים בלבד(!) לבטל פסיקות ותקנות שכבר התקבלו על ידי הרבנות הראשית. למשל, מתן האפשרות לקיים מצוות 'ייבוס', בניגוד לפסיקה האשכנזית שאסרה מנהג זה והורתה מלכתחילה על 'חליצה'. הרב עוזיאל לעומתו שאף לוותר לגדולי הדור האשכנזים למען האחדות, וטען כי לאחר קיבוץ הגלויות בארץ ישראל, אין עוד סיבה לשמר באדיקות את מנהגי הגולה. עכשיו ברור מה הניע את הרב עובדיה ז"ל לייסד את ש"ס..

בשבת - הוביל הרב דוד את תפילת שחרית בנוסח הספרדים ועדות המזרח וחזר לנוסח המקום לקראת הוצאת ספר התורה. הקריאה בתורה חולקה אף היא למספר קוראים על פי מסורת אבותיהם כך שזכינו לקבל טעימות מכל: 'מדינה ומדינה ככתבה, עם ועם כלשונו...'. בעת קריאת המפטיר וההפטרה, סחף אותנו אבישי מעודה לשיא השיאים בקולו הצלול והרם, בקריאתו הערבה ובהגייתו המדויקת. מותר לנחש כי מהרגע שאת "שירו נשא אל א-ל רם ונישא" בבית הכנסת השמרני שבקיבוץ סעד, ישב רבי שלום שבזי במרומים וחכך ידיו בהנאה.. משסיים את מלאכתו, עלה חותנו לקראתו לבימה וניצח על תפילת המוסף בנוסח המקום. גם הוא, על פי מסורת אבותיו כמובן..

בשיעור פרשת השבוע אותו העבירה גילי זיוון, הקדימה והתנצלה מגידת השיעור על כך שהפעם, אין היא מעלה את נושא הנשים למרכז הבמה, למרות שממש מתבקש כי תעשה כך. דווקא בפרשת "שמות", המתהדרת בדמויות נשיות מופתיות כמו: יוכבד, מרים, בתיה, המיילדות.. ודווקא בשבת 'קהילתית' האמורה לתת ייצוג לכל מרכיבי הקהילה ובכללן כמובן נשים, ראוי היה שתעסוק בנושא זה ובכל זאת העדיפה גילי להתמקד בדמותו של משה בטרם הפך למנהיג. חז"ל יצאו ממש מגדרם בכדי להסביר את מעשהו של משה אשר הכה את המצרי וטמן אותו בחול והשתדלו לתת טעמים אנושיים - הגיוניים מדוע הכה דווקא את אותו מצרי שהתנהג בצורה יוצאת דופן. וכל זאת למה? ההשערה שהעלתה גילי היתה, מפני החשש שמעשהו יעמוד וישמש כסמל לקנאים במהלך הדורות.

ביום שלישי - בבוקר, נכנסו ההכנות לקראת הפריימריז להילוך גבוה ולוח מודעות רם ונישא, הוצב בכניסה לחדר האוכל בסמוך לקופה. דמותו של נציגנו ששידרה אופטימיות זהירה, התנוססה בגאון על כרזה שנתלתה בין שני פסים כחולים על רקע לבן, ו..הופ, נכנסנו לאווירה.

ביום רביעי- התרוצצו הפעילים בקרבנו ותרצה אורן בראשם, כשהם מתפעלים את הקלפי שבמועדון ואף שולחים נציגים לקלפיות אחרות ברחבי הארץ. בזמן פעילות הקלפי הוצבו בקומת הקרקע: דוכנים, כרזות ופרסומות של שאר המתחרים, שכולם עשו אמנם חיל, אך שלט הענק ועליו דיוקנה המחויך של איילת שקד, עלה על כולנה. בשעה 18.30 קיבלנו מסרון המבשר כי נחמיה יקדים את בואו וייפגש אתנו בעוד זמן קצר במועדון. אולם, מש "בושש רכבו לבוא"... היו שסבו על עקביהם לאחור. המפגש עם נציגנו התקיים שעה מאוחר יותר, בו כיבד אותנו בנוכחותו מתוך הערכה למאמצי הפעילים שבקיבוץ.

ביום חמישי – עם שחר, החלו לטפטף התוצאות..

יורט ק'מלמן

שבת קהילתית – מי שייק ל"קהל הקדוש"?

לפני כמה שנים, חברי הטוב מיכה רוזנטלר ז"ל, ביקש לעשות שינוי לשוני בנוסח מי שברך לקהל בסעד. במקום המלים: "מי שברך ... הוא יברך את הקהל הקדוש הזה, הם ונשיהם וכל אשר להם", הציע להשמיט את סוף המשפט, כך שהמילה קהל תכלול את הנשים ולא תוסיף אותן כנספח. ההצעה לא התקבלה, אך הדיונים בה העלו על סדר יומנו את המלים כמעצבות תודעה דתית וחברתית.

בעקבות השבת הקהילתית שחווינו בבית הכנסת ברצוני לשתף בתחושותי ומחשבותיי בנושא, כל זאת מתוך אהבה רבה לקהילת סעד, לבית הכנסת שלנו, ומתוך הערכה רבה לכל העוסקים במלאכת הקהילה וליכודה. הדברים הבאים נכתבים על מנת לחפש נתיבים להרחבת העשייה ולא מתוך כוונה להמעיט בערך מה שנעשה או חלילה לבטל את חשיבותו ותועלתו.

השבת הקהילתית בשבת שמות נשענה בעיקר על התפילה בבית הכנסת כיוון שהקידוש הקהילתי נדחה בעקבות הקור, כך שפעילות שהייתה אמורה לכלול את הקהילה כולה יחד במרחב פיזי (קידוש משותף) ללא הפרדה לא נכללה הפעם. את אירועי השבת חוויתי מתוך עזרת הנשים הימנית.

השבת כאמור, הייתה קרה. למרות שבעלון היה דיווח על החלפת מזגנים שביצעה ועדת דת בבית הכנסת, דווקא השבת בלטה מאד העובדה שהמזגנים החדשים מותקנים כולם בעזרת ישראל (עזרת הגברים) ובעזרת הנשים בה ישבתי המזגן היה מקולקל, רוב הנשים ישבו בה עם מעליהן וחלקן התלוננו על הקור. נכון, ההצדקה הכלכלית של החלפת מזגן בו משתמשים שבעה ימים בשבוע (עזרת גברים) מול מזגן בו משתמשים אחת לשבוע (עזרת נשים) מובן. ונכון, קשה מאד לדעת שהמזגן מקולקל אם אף מתפללת לא הייתה שם כל השבוע כדי לחוש בתקלה..

המרכיב הראשון שנוסף לתפילה היה קריאה מרגשת של שיר השירים. קריאה זו חולקה בין משתתפים רבים, מעדות מגוונות, כולם כמובן גברים. מהו המסר אותו אנו מוסרות לבנותינו בבואן לבית הכנסת? האם הן יכולות להיות שותפות ולהקריא פסוק או פרק? חלקנו וחלקן של בנותינו כפאסיביות בתפילה הודגש כאן ביתר שאת! לא

היה מקום להזמין את הבנות להיות שותפות בקריאת הפסוקים, ולא היה מקום של קריאה משותפת או שירה משותפת של כל הציבור. התוצאה – אנו מתבוננות ומקשיבות מעזרת הנשים.

בשבת בבקר חזרה תופעה זו על עצמה בפסוקי דזמרה ובקריאת התורה. המקום של הכלה ושיתוף של מסורות שונות שגברים הביאו מקהילות בית אבא בתימן, מרוקו, אשכנז ועוד התרחב, ומקומן של הנשים נותר ללא שינוי.

לא...

הוא לא נותר ללא שינוי, הוא צומצם.

התבוננתי בעזרת נשים בשבת זו, שהייתה מאתגרת מבחינת מזג האוויר, והיא הייתה ריקה למדי. לא הייתה סיבה לבנות צעירות לבוא ולהיות חלק, הן בוודאי יכלו להיות צופות כתמיד, אך הקהילתיות המתרחבת לא הכילה אותן הפעם.

אין לי מתכונים לפתרון פשוט. בוודאי בתוך בית הכנסת עצמו. שינויים ואפילו קטנים, כגון מעבר ספר התורה בקצה עזרת הנשים, או הזמנת בנות המצווה לקבל ברכה, אינם מושכים את לב הנערות או אימותיהן. בית הכנסת שלנו ריק מנערות בשבת בבקר, וגם בלילות שבת לא כולן מגיעות. אנו חיים בקהילה בה נשים רבות ובעקבותיהן בנות רבות אינן רואות בבית הכנסת את מקום הכינוס הטבעי והמרכזי שלהן ואת התפילה הציבורית במניין, כמרכז של חייהן הדתיים והרוחניים מדי שבת. וזה כואב.

קבוצת המתפללות שלנו בסעד, נותנת מענה חם ואוהב, מעצים ודתי מאד, לארבעים-חמישים!!! נשים אחת לחודש וחצי. חוג טעמי המקרא המתקיים זו השנה השנייה מכיל כחמש עשרה נשים מכל הגילים, מזין את התפילה הזו. נערות צעירות שרות אנעים זמירות, יולדות מברכות הגומל, ונשים חוגגות בתפילה באופן דתי את אירועי חייהן. כל זה קורה בשוליים, בשקט, ובצד העשייה הקהילתית העשירה של סעד. אינני יודעת איך ואם יהיה לכך ביטוי והשפעה על המרחב הדתי הקהילתי שלנו. אני קוראת מכאן לחשיבה משותפת על כך, עם כל מי שהפך הדתי של הקהילה השלמה שלנו, נשים וגברים יחדיו, בנפשו.

ערה אחרון

תקציב אגודה 2015

בחוברת תקציב האגודה נפלה טעות.

תקציב מעודכן והשלכות תיקון הטעות יופצו לציבור ביום שלישי, עוד לפני אסיפת האגודה.

טעות לעולם חוזרת.

ישי נחום

"השמיצני את קולך.. כי קולך צרב"

בשבת שעברה קראנו "שיר השירים" בבית הכנסת לפני קבלת שבת. לכולי עלמא בסעד, "שיר השירים" אינו חלק מהתפילה. קראנו את המגילה במסגרת שבת: עדות / קהילתית / שמיטה. אם כך, לא ברור לי –

מדוע לא השתתפו נשים בקריאת פרקי המגילה?

נשים ונערות רבות בסעד יודעות לקרוא בטעמים ובניגון. קריאתן הייתה יכולה להוסיף מאד לחוויה המיוחדת.

בנייה כרצף

הערת עורך – האם הדילמה העומדת בפנינו היא: עצם שילובן של הנשים בתפילה? או אולי 'שירת נשים בכלל ובסעד בפרט'? או, שני הנושאים גם יחד? אשמח לפרסם תגובות..

מצרכת ה"מובילאיי"

במהלך החודשיים האחרונים הכנסנו לסידור הרכב רכבי "רנו פלואנס", עליהם התקין היבואן מערכת "מובילאיי" למניעת תאונות דרכים.

על מקרים אלו אמורה המערכת להתריע באופן אוטומטי, בצורה ויזואלית-קולית:

- מפני התנגשות חזית אחור בכל מהירות.
- אי שמירת מרחק, במהירות העולה על 30 קמ"ש.
- סטייה מנתיב הנסיעה, ללא איתות, במהירות העולה על 55 קמ"ש.
- התנגשות בהולך רגל או ברוכב אופניים, במהירות הנמוכה מ 50 קמ"ש, באור יום בלבד.

יש לקחת בחשבון כי המערכת מגיבה לעיתים מוקדם מהצפוי ובעוצמה גבוהה, ומאידך, עלולה שלא לזהות את הסכנה ולא להגיב כלל.

לכן: יש להתייחס למערכת ה"מובילאיי" ככלי עזר בלבד ולהמשיך להישאר ערני ודרוך כל הנסיעה.

המערכת מותאמת לשימוש כלל הנהגים - אין לחוץ על הכפתורים ולנסות לשנות את ההגדרות

לקבל פרטים נוספים/הדרכה:

אתר החברה - www.mobileye.com/il

ניתן לקבל בהשאלה פרוספקט מורחב/מקוצר.

בנק אופק – צרף הסברה

בשבוע הבא ביום רביעי, א' שבט, 21/1, בשעה 20:30 במועדון לחבר יתקיים ערב הסברה על בנק אופק, הבנק הקואופרטיבי הראשון בישראל.

הבנק קיבל בעבר תמיכה רשמית של תנועת הקיבוץ הדתי אך לא התבצע שיתוף מעשי.

"אנחנו רואים זכות בנטילת חלק בהקמת המיזם, המשתלב היטב עם ערכי התנועה והרוח השיתופית של קיבוציה. מזכירות התנועה קוראת לקיבוצים ולחבריהם להצטרף אף הם לקבוצה המייסדת של הבנק" (נחמיה רפל)

רקע כללי על הבנק ומטרותיו:

אופק היא אגודה שיתופית, המקימה לראשונה בישראל בנק בבעלות לקוחותיו. המטרה מאחורי הקמת הבנק היא לשבור את הריכוזיות בענף הבנקאות הישראלי (5 הבנקים הגדולים שולטים בלמעלה מ- 95% מהשוק).

בנק אופק יפעל במודל שונה מהבנקים המסחריים ויציע שירותים בנקאיים במחירים ללא תחרות, הבנק יפעל לפי ערכים חברתיים והומאניים, ישפיע על תחומים רבים בישראל – עד כדי מהפכה חברתית של ממש.

בעוד שבנקים מסחריים מחויבים למקסם את רווחיהם על חשבון לקוחותיהם ולטובת בעלי המניות שלהם, בנקים קואופרטיביים מחויבים למקסם את רווחת חבריהם.

למרות שהדבר כמעט לא ידוע בישראל, הבנקאות הקואופרטיבית (בנקים בבעלות לקוחותיהם) נפוצה בעולם כולו ואף הוכיחה את עצמה כיציבה ובטוחה יותר מהבנקאות המסחרית!.

אנחנו צריכים אותך אתנו במהפכה הבנקאית!

אין דרך טובה יותר לשנות מן היסוד את הריכוזיות ויוקר המחיה בישראל, אלא להקים בנק של אזרחים. בנק שיספק אשראי למשפחות ועסקים קטנים, וייתחם אליהם בכבוד, בהגינות וביושר.

אפשר לקרוא עוד מידע רב על 'אופק' ועל בנקאות קואופרטיבית באתר שלנו: www.ofek.coop

הזדמנות חשובה לשמוע ולסייע, כולם מוזמנים.

יותם רוצי

אמוסות הקבוצה

לאחר למעלה מארבע שנים מ"יום השינוי", הגיע הזמן לבדוק את תנאי הפנסיה לחברים.

טוביה אפרט

על המורשת המשפחתית

לקראת רשימה זו עיינתי חדש בספרות שעוסקת בתקופת היישוב הישן, ובעיקר בתיאור המאמצים שנעשו ליציאה מן החומות. המשמעות היתה בעיקרה, רכישת אדמות ובניית שכונות. כאשר המטרה בכללותה היתה: **גאולת קרקעות**. להפתעתי גיליתי שרוב עיתוני התקופה סיפרו את סיפור 'יריחו- פתח תקוה'. כך, בעיתון 'יהודה וירושלים' עיתונו של ר' יואל משה סלומון. וכן ב'חבצלת', ו'הלבנון', 'המליץ' ועוד... וכמובן גם בספרות, זו שצינתי ברשימותי הקודמות, ובעוד ספרים העוסקים בתקופה הנ"ל. כגון: "פרקים בתולדות היישוב היהודי בירושלים", חלק ב' (הוצאת יד בן צבי) "שבעים שנה בירושלים" י. גליס. "שמואל בדורו" י. וסרמן. 'מוסד היסוד', (הוצ' הועד הכללי) ועוד.. מקור מפתיע נוסף על סיפור 'פתח- תקוה' יש במאמרו של דוד בן גוריון, בשנתון הממשלה תשכ"ג. בין היתר הוא כולל סקירה מרתקת על תולדות היישוב, ותוך כדי כך הוא מתקן עוולות שנעשו לראשוני העולים בסקירות ההיסטוריות המאוחרות. שם הוא גם קובע למי זכות הראשונים. ואולי אתייחס לכך בהזדמנות.. אולם הפעם, אביא רק ציטוט של משפט אחד מדבריו: **"המונחים השגורים עכשיו בנינו על עליה ראשונה, שנייה ושלישית- הם מוטעים ומטעים. קדמה להן עלייה תימנית, ספרדית ואשכנזית של "חסידיים" ו"פרושים" שבנו את היישוב הישן"**.

הצוואה

ועתה לנושא שבכותרת. רבי בנימין ביניש סלנט, נהג ללמד שיעור יומי בגמרא, בבית המדרש הישן "מנחם ציון" שנמצא בחצר "החורבה". מדי פעם היה יוצא לטפל בקניית קרקעות לצורך בניית השכונות, ולרוב היה נעדר לימים ספורים בלבד. בד"כ היה דואג למחליף שיתן את השיעור במקומו. כך גם נהג כאשר החל יחד עם חבריו לטפל בקניית השטח הגדול ליד יריחו, כזכור, כארבעת אלפים דונם, (בהזדמנות זו, עלי לציין שאחד הפעילים המרכזיים, בבניין השכונות שלא הזכרתי שמו, היה רבי יוסף 'יושע' ריבלין).

אנשי השיעור שהיו רגילים להסברתו המיוחדת של ר' בנימין ביניש, פנו לאביו 'הגרש"ס' (הרב שמואל סלנט), ובקשוהו שיורה לבנו שימנה איש אחר שיעסוק בקניית קרקעות במקומו, כדי שהוא רבי בנימין, יוכל לחזור ולתת את השיעור. ענה להם הגרש"ס, מומחים ומלמדים שיכולים ללמד שיעור לא חסר לנו, לעומת זאת, מומחים לקניית קרקעות מעטים הם, ומצוות יישוב הארץ שקולה כנגד כל המצוות ומקרבת את הגאולה. לכן מחזק אני את ידו של בני להמשיך ולעסוק בעבודת קודש זו, והוסיף הרב: "יפה כח הבן הבא מכח האב"... מאז, במשפחתנו ראו בהוראה זו של גאולת קרקעות, מורשת משפחתית וציווי.

ואכן, המשיכו בכך כל אבות המשפחה. וכך נהג גם אמו"ר ר' ישעיה. כאשר הוא נפטר, התעוררה שאלה בביתנו, מי ימשיך במסורת זו, והאם בכלל צריך להמשיך? שאלנו את דודנו הרב יחיאל מיכל טוקצ'ינסקי זצ"ל. (שהיה נשוי לנכדתו של הגרש"ס) והיה מבאי ביתו ותלמידו. האם מוטלת עלינו החובה להמשיך בקיום מצות גאולת הקרקעות? תשובתו היתה: משהוקמה הקק"ל, שעוסקת במיוחד בכך, ומשהוקמה המדינה, פטורים אתם באופן אישי מחובת גאולת האדמות.

הפרק הבא, יעסוק בשכונות הראשונות ובבניהן, אחת מהן היא השכונה "אבן ישראל", ועל שכונה זו נחוד חידה: למי מן החתומים על תקנות השכונה יש צאצאים בינותינו, בסעד?

בנימין סלנט

"ה'יד – החלקה"

פעמים הרבה קורה לנו שאנחנו מבקשים לעשות דבר-מה, אך בשל עצלנות או כל סיבה אחרת, אין לנו ממהרים להוציא את בקשתנו, מן הכוח אל הפועל.

בקהילה שלנו תיבנה ותיכונן, ישנם המון דברים יפים השורדים שנים ארוכות, ואנו מתוך הרגל, מקבלים אותם כמובן מאליו.

מזה שנים מנהלת עבורנו יהודית מוסינזון, בחן ובחסד, את מפעלה הידוע בשם **יד-שניה**. רבים וטובים בנו נהנים ממנו, הן מצד הנתינה – ויותר מזה מצד הקבלה.

הילדים שלי, פיהם מלא שיר הלל למחסן יקר הערך הזה של יהודית. כמו שכתב לה פעם אחד הבנים בספר האורחים: **"במחסן של יהודית – אפילו טרומפלדור, היה מוצא יד שניה"**.

בשם כל הנהנים: יהודית ואיתה המתנדבים המסורים המלווים אותה לאורך כל הדרך 'שאו ברכה' והמון תודה.

צאוס ברט

תזכורת מ"יד שניה"

- אין להביא בגדים מלוכלכים ל"יד שניה". גם בגד שאתם חושבים שילך לסמרטוטים – **חייב לעבור כביסה!**
- נא לקפל את ההבגדים אותם אתם מביאים ל"יד שניה" – קצת יחס לבגד!!

הודעה זו אינה מיועדת לאותם אלו המביאים בגדים נקיים ומסודרים.

בתודה

יהודית מוסנזון

לצרכה ולמשה בן עמי ולכל המשפחה
מלא טוב לבר המצווה של הנכד מתן
בנת של נטע וצור בן עמי

למלכה אה ולכל המשפחה
מלא טוב להולדת הנין
נכד לזיוה ולמשה פרוצף בן למחה וליוכבד פרוצף